

Emlékezés a neveken és arcokon túl

Nemzetközi Holokauszt emléknap

A Páva utcai Holokauszt Emlékközpontban 2011. január 27-én, az auschwitz-birkenauai tábor felszabadulásának 66. évfordulójára emlékeztek a megjelentek. Az eseményen részt vettek Réthelyi Miklós nemzeti erőforrás miniszter, a Budapesten akkreditált nagykövetségek képviselői, valamint társadalmi, vallási, kulturális intézmények vezetői.

Átadták a *Wiesenthal-díjakat* is, melyet a Holocaust Közalapítvány 2008 óta minden esztendőben azon személyeknek ad át, akik önzetlen, önkéntes munkájukkal elősegítették a magyarországi holokauszt emlékének megőrzését. Idén a kitüntetést Varga Jenő és Korinek László kapta a pécsi holokauszt emlékmű létrehozásában végzett munkájáért. Harsányi László, a Holokauszt Emlékközpont ügyvezető igazgatója az EMLÉKEZÉS fontosságát hangsúlyozva elmondta: „Az Áldozatok Emlékfalára – az évforduló tiszteletére – felkerült a 155 ezredik azonosított áldozat neve, a jövő generációk számára megőrizve nevüket, emléküket. A számokon túl azonban az Emlékközpontnak meg kell mutatnia a személyes életsorsokat, tragédiákat, ezért ettől az évtől az emlékezés új formáit hozzuk létre. Internetes oldalunkon megtalálható Emlékkönyvünkben szakmánként, ágazonként gyűjtjük össze a Vészkorszakban elpusztítottak egy részének életrajzát, amely szerkesztését – az internet adta lehetőségeket kihasználva – a nyilvánosság bevonásával folytatni, bővíteni is szeretnénk. Az Emlékkönyvben jelenleg kétezer rövid életrajz olvasható.”

Beck Ö. Fülöp: Mikes-emlékérem

A 66. évforduló emlékére az intézmény hat kis könyvecskével sorozatot indított. A mai naptól fogva minden látogató magával vihet egyet-egyét ezekből az *ÉletútLevél*-nek nevezett füzetekből. Szándékaik szerint így a felfoghatatlan számú áldozatból személyes ismerőssé válhat egy arc, egy név, egy életút. Az első hat könyvecske: *Balaton* Kamill kajakozó, *Pap* Károly író, *Beck* Ö. Fülöp szobrász, *Bródy* Imre fizikus, *Erdélyi* Ágnes író, *Fellner* Frigyes közgazdász sorsát mutatja be.

Radnóti Miklós

Töredék

Oly korban éltem én e földön,
mikor az ember úgy elaljasult,
hogy önként, kéjjel ölt, nemcsak parancsra,
s míg balhitekben hitt s tajtékzott téveteg,
befonták életét vad kényszerképzetek.

Oly korban éltem én e földön,
mikor besúgni érdem volt s a gyilkos,
az áruló, a rabló volt a hős, –
s ki néma volt netán s csak lelkesedni rest,
már azt is gyűlölték, akár a pestisest.

Oly korban éltem én e földön,
mikor ki szót emelt, az bújhatott,
s rághatta szegyenében ökleit, –
az ország megvadult s egy rémes végzetten
vigyorgott vértől és mocsoktól részegen.

Oly korban éltem én e földön,
mikor gyermeknek átok volt az anyja,
s az asszony boldog volt, ha elvetélt,
az élő irigylé a férges síri holtat,
míg habzott asztalán a sűrű méregdat.

.....
.....

Oly korban éltem én e földön,
mikor a költő is csak hallgatott,
és várta, hogy talán megszólal újra –
mert méltó átkot itt úgysem mondhatna más, –
a rettentő szavak tudósa, Ésaías.

.....

1944. május 19.